

og lovlige Vel, saa havde vi staaet os bedre; jeg antager, at det havde været det eneste Rigtige, naar vi havde faaet en heel Udfondring af vort Finantsvæsen. Imidlertid var det ærede Thing, idetmindste vægtige Stemmer deri, imod at gaae denne Vel, og vi bødte os derfor og opgav. Sagen. Dersom vi vare blevne ved det, vi foreslog, havde vi tillige undgaaet de Misforstaaelser, som igaar reiste sig om Forstaaelsen af et finantsfelt Forhold. Jeg troer, at vi havde udrettet Meget ved at gaae denne Vel, hvorimod den anden er meget uklar og tvivlsom, men den er jo nu engang vedtaget, og jeg skal ikke gjøre noget Forsøg paa at forstyrre den. Jeg troer heller ikke, at det ærede Medlem kan have Meget imod at tage sit Forslag tilbage, da det i mine Dine er en unyttig Strid, som nu føres derom.

Grundtvig: Da en æret Rigsdagsmand for et Dieblik siden beraaibte sig paa mig for en Sprogbemærkning, skal jeg ogsaa ganske i Forbigaaende sige, hvad der er min Overbeviisning i saa Henseende. Det er jo vist, at Ordet „mistænkelig“ er tvetydigt paa vort Tungemaal, saa det baade kan bruges om en Person i den Betydning, at han vækker Mistanke og at han har Mistanke til Andre, det maa altsaa afgjøres efter Sammenhængen, hvad der er Meningen.

Jørrigt tog jeg Ordet for kortelig at omtale det foreliggende Spørgsmaal. Jeg maa da fremdeles sige, at jeg, naar den høitærede Indenrigsminister netop modsætter sig, at Ordet „Ansvar“ bruges paa et vist Sted i dette Forslag, dog ikke kan tænke, at han gjør det, blot fordi han nu engang har sat sig i Hovedet, at det ikke maa staae der, eller at han vilde modsætte sig det, dersom han virkelig aldeles Intet havde imod dets Betydning. Jeg kan saaledes i det Hele, efter hvad den høitærede Minister har sagt om sit Ansvar, ingenlunde antage, at den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing (Monrad) har forstaaet Ministeren ret, naar han med saa megen Visshed paastaar, at Ministeren blot paa Grund af en Forandring, der slet ikke har Noget paa sig, vilde løse sig aldeles fra Overenskomsten med Udvalgets Fleertal og slet ikke mere vilde indstaae for, at denne Lov vilde blive bekræftet af Majestæten eller indstillet til ham. Jeg kan derfor ikke forstaae Andet, end at det maa være Ansvarret for Pengene, der ligge i Monarchiets Kasse, som Ministeren ikke vil have paa sig. Dersom dette er Tilfældet, kan jeg godt begribe, at han har Grund til at modsætte sig Forslaget, men saa skal han heller ikke sige, at Ordet „Ansvar“ der, hvor han slet ikke vil taale det, blot er en overflødig og urimelig Gjentagelse.